

За да огрѣятъ по-свободни
земитѣ, брѣговетѣ родни,
и да се чуе надалечъ
отново българската речъ,
тамъ, гдето Дунава синѣе,
и ниви Тракия люлѣе...

2. Войници

Минаватъ стройни на редици
и пѣятъ лъвове — войници...
Ехтятъ гори, поля, балкани,
отъ маршове и барабани.

Тѣ всички носятъ подъ шинела,
една душа — пламтяща, смѣла,
за обичъ и за трудъ родена,
и въ битки кървави калена.

За тѣхъ несгоди, мъжи нѣма...
И все по-силна, по-голѣма
любовъ синовна и велика
гори въ очитѣ имъ, въвъ щика.

Тѣ бранятъ тебе, Майко родна,
земя свещена и свободна,
отъ робство, врагове, тъмници —
вий, святи български войници...

